

Corrie van Binsbergen: “Nieuwe dingen maken, dat vind ik leuk”

Gitariste Corrie van Binsbergen houdt niet van herhaling, wel van vernieuwing. Daarom maakt ze dit seizoen met een nieuw ensemble de variété voorstelling *Dansen op een glazen plafond*. „Ik ben sowieso de anti-hokjesvrouw. Dit is echt extreme cross-over.”

Met alleen vrouwen op een podium? Is dat een bewuste keuze?

“Ik vind dat het er niet toe zou moeten doen of er mannen of vrouwen op het podium staan. Een project met alleen vrouwen heb ik altijd afgehouden. Sterker nog, ergens in de jaren 90 werd ik benaderd door een programmeur met de vraag of ik een festival zou willen organiseren met de titel *Women in Jazz*. Ik heb toen vriendelijk bedankt. Wat een onzin! Maar bij een brainstorm over het jaarlijkse *BrokkenBal* merkte ik dat ik wéér drie mannelijke schrijvers voor de avond had uitgenodigd. Ik vond de tijd rijp het roer eens om te gooien. Je komt gewoon veel meer mannen tegen in mijn vak, dus kies je ook snel voor een man. Nu wilde ik het wel eens meemaken alleen met vrouwen op een podium te staan. Om te ervaren wat nou het verschil is in werkwijze.”

Je houdt van theater en literatuur. Hoe combineer je die voorliefde met muziek? Heb je vaste uitgangspunten, of staat de improvisatie bovenaan?

“Tekst is voor mij een enorme bron van inspiratie. Wanneer ik componeer maak ik een muzikaal scenario op de tekst. Improvisaties vallen binnen dat scenario, dus die lijn is wel uitgestippeld. Maar een formule kun je er niet zomaar op loslaten. Bovendien vergt de diversiteit van de auteurs altijd weer een eigen aanpak en een frisse blik. Eenmaal op het podium klinkt het ook allemaal weer anders. Het scenario ontrolt zich naar het tempo van de lezer, een essentieel punt in het concept. Ik hou zo veel van het moment dat er iets ontstaat tussen de muzikanten, schrijvers, acteurs en het publiek. Daar gaat het om. Ja, de samenwerking met schrijvers heeft mijn leven en werk verrijkt.”

Je doet de dingen liever niet twee keer hetzelfde, zeg je.

“Klopt. Kijk ik terug dan kun je wel zeggen dat ik niet zo hou van de herhaling. Nieuwe dingen maken, dat vind ik leuk. Het is spannend om in een andere groepsdynamiek terecht te komen. Dat gebeurde eerst met Corrie en de Brokken en later met Corrie en de Grote

Brokken. Met beide bands heb ik veel succes gehad, maar op een gegeven moment was het op. Als ik nieuw repertoire schrijf en al weet hoe het gaat klinken, is het voor mij klaar. Dan stop ik. Verbazing alom, mensen vragen zich af “waarom stoppen? Het gaat juist zo goed!” Tja, erg handig voor mijn carrière is dat misschien niet. Ik heb in 2011 wel een best-of programma gemaakt om mijn 25 jarig jubileum te vieren. Dat was supergaaf.”

Wat wil je vertellen met Dansen op een glazen plafond?

“Ik heb er geen speciale boodschap mee. Maar ik wilde wel een mooie en feestelijke avond samenstellen waar mensen blij, verrast en verlicht door naar huis gaan. *Dansen op een glazen plafond* is niet zozeer een voorstelling, het is een viering van talent, geweldig variété. Het gaat van hilarische columns tot abstracte poëzie, van stand-up-comedy tot poëtische verhalen. Ook muzikaal gezien schiet het alle kanten op. Van klassiek strijkje tot heftige rock en van hedendaagse harpmuziek tot swingende jazz. Maar hoe verschillend de uitingen ook zijn, er kronkelt toch een rode draad door de avond van herinneringen, dromen, de dood, ouders, liefde en vriendschap en de zin en onzin van het bestaan.”

Hoe verhoudt de gitaar zich nog tot dit alles?

“Ik denk dat mijn gitaargeluid en manier van spelen altijd wel een stempel op het totaalgeluid zet. Ook heb ik wel hier en daar een solo maar omdat we met zo’n gigantische band zijn met allemaal ‘kanonnen’ geef ik die natuurlijk ook de ruimte om te schitteren! En ik heb andere projecten waar de gitaar verhoudingsgewijs meer aan bod komt. Uiteraard het soloproject *Selfportraits*, dat is alleen maar gitaar – waar ik overigens wel verhalen mee vertel. En binnenkort mijn nieuwe band *VANBINSBERGEN PLAYSTATION*, daar ga je nog wel meer van horen!”

Een unieke bundeling vrouwen die hun talent vol elan en overtuiging vieren tijdens een verrassende en zeer veelkleurige avond van alternatief variété met diepgang. Van hilarische

column tot abstracte poëzie en van stand-up-comedy tot poëtisch verhaal. Van klassiek strijkje tot heftige rock en van hedendaagse harpmuziek tot swingende jazz.

Het initiatief komt van jazzgitariste Corrie van Binsbergen. Zij vond projecten met alleen vrouwen eigenlijk altijd maar onzin. Het zou niet moeten uitmaken of er mannen of vrouwen op het podium staan. En dat vinden alle vrouwen die participeren aan deze voorstelling.

Van Binsbergen maakte de laatste jaren furore met spraakmakende combinaties van jazz en poëzie met schrijvers waaronder Toon Tellegen en Kees van Kooten. Met dit nieuwe project gaat Van Binsbergen een stap verder: een variétévoorstelling met improvisatiemuziek als uitgangspunt.

Jazz International geeft ruim baan aan avondvullend alternatief variété met schrijvers, dichters, muzikanten, een singer-songwriter, een cabaretière en een tapdanseres.

Bezetting:

Sanne Wallis de Vries: stand-up comedy

Frédérique Spigt: zang

Anne Vegter, Esther Gerritsen, Ellen Deckwitz: poëzie

Tineke de Jong: viool

Esther Apituley: altviool

Annie Tangberg: cello

Hermine Deurloo: mondharmonica, sopraansaxofoon

Tini Thomsen: baritonsax, basklarinet

Corrie van Binsbergen: gitaar

Nora Mulder: piano

Miriam Overlach: harp

Mick Paauwe: bas

Marije Nie: tapdans

https://www.jazzinternationalrotterdam.nl/corrie-van-binsbergen_trashed/